

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Fjortonde kapitlet – i vilket Zeke har besök i byrån och inser att han måste tvätta

På söndagskvällen fick jag ett ryck till. Hela dagen hade jag suttit och lyssnat på Peps med hörlurar och gjort anteckningar och letat fram originalversionerna till de blueslåtar han gjorde på framför allt de tidiga plattorna. Jag tyckte att det gick ganska bra. Det var klart att plattorna på engelska också skulle vara med i min bok. Men det var när han började sjunga på skånska som det blev riktigt intressant. Rycket jag fick hade förstås ingenting med Peps att göra. Det hände ibland att jag fick ryck. Vissa kvällar, sena kvällar, kunde jag få för mig saker. Precis när det hände trodde jag att det var klarsyn jag välsignats med. Jag inbillade mig att jag förstod allt möjligt, om mig själv och om andra och om världen och varför vi och den var som vi var. De flesta av dessa uppenbarelser glömde jag som tur var. Det hade aldrig varit någon idé att begripa saker. Hur och varför och all den där skiten. Det enda som betydde något var det som verkligen blev gjort och i mitt fall var det sorgligt lite. Så då kunde jag sitta där och begripa vad fan jag ville, se samband och spåra orsaker tillbaka till pattsugarstadiet. Det hjälpte mig inte ett jävla dugg. Framför allt inte med att somna, vilket var vad man borde göra klockan halv tolv på söndagskvällen när man skulle upp och börja slita i presenningar klockan sju på morgonen. Nu hade jag dessutom gjort misstaget att köpa mig en anteckningsbok där jag kunde skriva ner alla jönserier. Jag fyllde sida efter sida med dravel om både det ena och det andra och allt ledde fram till att jag måste försöka få ett annat jobb för annars kunde jag lika gärna ge fan i hela skiten. Egentligen skulle jag bara ha på käften som inte gjorde annat än att sitta på min beniga röv och gnälla. Vad hade jag att gnälla över? Det var pinsamt. Jag bodde i Sverige, inte i en papplåda i slummen. Det var inget fel på mig. Jag hade alla möjligheter att skapa mig ett fullgott liv. Men i stället för att dra tummen ur röven och sätta igång lät jag mig bromsas av alla möjliga påhittade hinder. Jag hade mycket att ge. Jag var inte dum i huvudet. Jag hade en utbildning. Jag var kanske inte snygg, men inte Elefantmannen heller. Jag var snäll för det mesta. Skulle det vara helt omöjligt för mig att hitta en kvinna? Kunde ett litet genomont missfoster som Goebbels få knulla Tysklands vackraste skådespelerska så borde jag också kunna hitta någon. Fast han var förstås mäktig och hade käften med sig.

Det började bli riktigt sent och ett bevis för det var att jag satt och jämförde mina chanser hos kvinnorna med Tredje rikets propagandaminister. Jag borstade tänderna och gick och la mig. En och en halv timme senare vaknade jag. Det var någon i byrån. Någon som jag ville ha ut ur

lägenheten, men som inte verkade vilja gå. Det var inte det att de inte var välkomna. Men jag ville ju sova och hade ingen lust att hålla mig vaken för deras skull. Det var för sent för att jag skulle vilja vara en god värd. Men de verkade inte alls ha någon känsla för att de trängde sig på och fattade inte när jag pratade med dem. Jag gick bort till ytterdörren och tog av säkerhetskedjan och öppnade dörren. Om jag satte dörren på glänt så var det lättare för dem att bara smita ut utan att jag skulle behöva stiga upp igen och släppa ut dem. Jag vet inte om det var den kalla luften som strömmade in på mina ben från trapphuset som gjorde att jag ångrade mig. Hur som helst insåg jag att det kanske var lite dumt att gå och lägga sig med ytterdörren öppen. Jag stängde igen men lät kedjan hänga.

– Jag tog av kedjan så det är bara att vrida om låset och trycka ner handtaget om ni vill gå ut, sa jag till personerna i byrån.

De svarade inte.

– Okej, sa jag. Ni får gärna stanna så länge ni vill, men jag går och lägger mig. Se bara till att stänga dörren efter er när ni går.

De svarade fortfarande inte. Jag sov igen innan huvudet hade landat på kudden.

Jag hade mer eller mindre bestämt mig för att säga till Bernard att jag inte kunde jobba mer. Jag tänkte ljuga ihop något om att jag hade fått några frilansuppdrag. Sanningen var att varken jag eller min rygg stod ut med det här kneget längre. Men det kunde jag inte säga av flera anledningar. Bara en idiot sa upp sig från ett jobb utan att ha något annat. Dessutom skämdes jag över att jag var för klen för kroppsarbete. Jag ville inte heller att Bernard skulle tycka att jag var otacksam. Han hade varit jävligt hygglig mot mig. Men jag pallade inte mer. Det var inte heller läge att förklara att jag ville förverkliga åtminstone någon dröm i livet och att jag var rädd för att jag skulle bli en ensam, halvfnoskig gubbe som gick och muttrade för sig själv och som folk vände sig om och tittade efter och skakade på huvudet åt. Att jag var rädd för att bli en sån som stank ingrodd gubbasvett och smutsiga underkläder så att tonårstjejerna höll för näsan när jag gick förbi. Den sorgliga sanningen var att jag var på god väg. När jag skulle ta fram ett par rena kalsonger ur byrån, där det för övrigt inte fanns några varelser av någon sort, med ett möjligt undantag för en och annan pälsänger, insåg jag att det inte fanns några rena kvar. Alla kalsingar låg i smutstvätten. Till och med reservparen. De för små, de utan resår, de med julklappar på. Alla var använda. Det var alldeles för sent för att hinna skölja upp ett par och sedan få dem att torka innan jag måste sticka. Att gå utan var inget som lockade direkt. Framför allt inte med tanke på att jag inte kunde stänga jobbarbrallorna ordentligt om min lille kompis. Fritt blås för novembervinden och fri insyn för alla andra. Där gick gränsen.

Jag drog ut de andra lådorna för att se vad jag hade för alternativ. Jag hade ett par shorts men de var nog smutsigare än alla kalsongerna tillsammans. Då återstod mina gamla badbrallor. De liknade till och med ett par kalsonger även om benen var lite kortare. De satt riktigt bra och höll paketet på plats. Om någon skulle skymta dem genom den med säkerhetsnålar ihophållna gylfen skulle man inte se att det var ett par badbyxor. Dem fick det bli. På vägen ut sprang jag ner i källaren och bokade en tvättid. Som tur var fanns det en ledig tid samma kväll. Det betydde att jag åtminstone skulle slippa vira dasspapper om pungen för att hålla den varm de närmaste dagarna.

När jag klev in genom dörren vinkade Bernard åt mig att han ville snacka med mig. Han höll på att prata med en av chaufförerna över radion. På den aggressiva tonen som samtalet hölls i var det inte någon vild gissning att det var Björkhagen som var i andra änden.

– Alltså, den jäveln är fan i mig helt jävla panndöd, svor Bernard när släppt micken han skrikit i. Idioten skulle köra ner ett släp till Gärsnäs långt ut på Österlen. Nu sitter han och skriker i radion om att där inte finns något släp. Fubbicken hade fått för sig att han skulle *hämta* ett släp fast jag tydligt och klart sa att han skulle *lämna* ett. Så nu är gubben där borta förbannad för att han saknar ett släp och jag måste ge Björkhagens eftermiddagstur till någon annan bara för att han ska kunna köra tillbaka till Malmö, hämta släpet och sedan köra ner till Gärsnäs igen.

Jag sa ingenting. Världen var full av idioter och Björkhagen måste vara en av de största.

– Jo, Zeke förresten. Stefan därute sa att de inte har så mycket PG nu.

– Nä, det har väl gått ner en hel del.

– Det är inte så att vi inte vill att du ska vara kvar. Själv hade jag hellre blivit av med hälften av de andra, men du vet hur det är. Sist in, först ut och allt det där. Vi måste ju hålla i pengarna också. Men det kan ju vara så att det blir lite mer igen framöver.

– Det är lugnt.

– Det är ju ny månad på torsdag så vi säger väl att du stannar november ut.

– Okej.

– Tyvärr, men jag kan liksom inte hjälpa det.

– Nej, nej, du har varit schysst. Det är inte ditt fel. Det är lugnt.

Så var det problemet ur vägen. Jag var fri utan att behöva göra något mer än att samla martyrpoäng. Tre dagar till skulle jag stå ut.

– Är det okej om jag går lite tidigare på onsdag förresten. Jag måste gå och kolla min rygg.

– Har du ont i ryggen?

– Som fan. Jag vet inte vad jag har gjort.

– Det är ett helvete att ha ont i ryggen. Bara det inte är ryggskott för det finns fan i mig inget värre.

Så fick jag stå och lyssna i tio minuter på hur det gått till senaste gången Bernard hade ryggskott, och om hans svågers senaste ryggskott och hur hans far hade fått ryggskott när han körde ut öl och hur han ändå jobbade.

– Hade du svårt att vakna i morse, frågade Stjärnan.

Bernards snack hade gjort mig sen.

– Nej, jag var tvungen att snacka med Bernard.

– Ja, det är också en jävla snackeröv den. Men det gäller ju att göra som dom där inne säger. Annars blir det bråk.

Vi jobbade på med våra lastpallar. Slängde några och staplade de ljusa fina i våra egna högar. Plötsligt skrek Stjärnan till.

– Fy för fan vad det luktar. Är det du som har mögat, din jävel?

Hade jag det? Jo, det hade jag nog, fast jag knappt märkt det. Det pös liksom sakta ur rövhålet när jag bockade mig framåt.

– Det var något av det suraste jag luktat. Har du käkat sopor eller?

– Vita bönor.

– Vita bönor. Din jävel, skrattade Stjärnan. Ska du dra av fler såna så får du gå bakom containern.

Så det gjorde jag men lukten spred sig tydligen för när Tim kom förbi började han svära på samma sätt som Stjärnan.

– Vad fan är det som luktar här?

– Ah, det är han Zeke här som äter bönor på helgen för att förstöra vår arbetsmiljö.

– Fy fan. Hur kan det komma så sura fisar ur den lilla kroppen?

Inget förbrödrar som en riktigt sur smygare. Själv märkte jag knappt att det luktade. I alla fall led jag inte av det. Egen fis luktar gott, som morfar sa.

När jag kom hem satte jag direkt igång med att sortera tvätt och gick ner och fyllde två maskiner. Tidbokningslistan var som vanligt fullklottrad med förmaningar, förolämpningar och allmänt gnäll. Det var för jävla löjligt att se. Hur svårt kunde det vara? Reglerna satt uppsatta precis bredvid listan. Det var inte svårt. Alla kunde läsa. Ändå bokade folk ständigt dubbla pass på helger till exempel. Visst var det hänsynslöst men det verkade kunna driva vissa regelryttare till mordhot. När jag kom upp kände jag att det där med badbyxor i stället för kalsonger i bästa fall dög som nödlösning. Det var inget jag ville köra permanent med.

Materialet verkade gynna utsöndrandet av pungsvett. Det blev klibbigt och var inte särskilt behagligt. Jag tog av mig naken och satte på mig morgonrocken. Värmdes upp resterna av chilin från dagen innan och bläddrade i tidningen. När jag hade ätit drog jag på mig byxor och tröja och gick ner i tvättstugan igen. Tömde maskinerna och fyllde dem igen. Det var mycket som behövde tvättas. Slängde in en del av de våta kläderna i torktummlaren och hängde resten i torkrummet. Sedan gick jag upp och la mig i soffan med en bok. Självklart somnade jag och vaknade av att någon stod och bankade på dörren. Jag stapplade ut i hallen och öppnade. Vem fan var det som bara dök upp så där? Det visade sig vara en sur granne som undrade om det var jag som hade nyckeln till tvättstugan.

– Helvete, det hade jag helt glömt bort. Jag kommer direkt.

Hon gick före och stod med armarna i kors utanför tvättstugedörren med sina kassar med smutstvätt omkring sig.

– Jag ber om ursäkt. Jag råkade visst somna på soffan.

Det var en ung tjej, rätt söt men lite för snipig kring munnen. Fast det berodde kanske på att hon var sur. Hon stod kvar utanför dörren medan jag slet ut min tvätt ur maskinerna.

– Så, nu är det ledigt. Ursäkta än en gång.

– Det gör inget, sa hon men det syntes att hon inte menade det.

– Hur jävla sur kan man bli, tänkte jag. Du missade femton minuter av din tvättid. Kommer dina kläder inte att hinna bli riktigt rena nu eller?

Lakanen och tröjorna i torkrummet var torra, men det fanns inte en chans att den sista tvätten skulle hinna torka på de fyrtio minuterna som var kvar innan det var sura tjejen tur att använda torkrummet. Det var ändå mest strumpor och kalsonger så jag bar upp allt till lägenheten. Hängde så mycket jag kunde på element och stolar och spred ut resten på golvet ovanpå några handdukar. Det skulle väl torka så småningom antog jag. Resten av kvällen lyssnade jag på *Hög standard* tills örnen var ömma efter hörlurarna.